

de fattige til Del, det er kun det, som Fattiglemmerne Landet over allerede erholde nu. Og de gamles Forsørgelse ifølge denne Lov vil ikke være forskellig fra den Forsørgelse, de fattige nu faa rundt omkring paa de forskellige Anstalter.“ Som sagt, disse Ord ere ikke mine. Jeg har aldrig nogen Sinde udtalt mig saa stærkt om den bestaaende Alderdomsunderstøttelseslov, uagtet jeg ikke er blind for dens Mangler. Jeg har udtalt mange Gange, ligesom det ærede Medlem for Løvel, at jeg anser Lovens Tanke, altsaa den Tanke, at Samfundet har en Pligt over for de gamle og svage, som ikke kunne holde sig selv — er en udmærket Tanke, og at jeg for saa vidt har været glad for Loven. Jeg har ikke været glad for den *Form* for Alderdomsunderstøttelse, som Lovens fastsætter, men jeg har aldrig udtrykt min Misfornøjelse i saa stærke Ord, som de to ærede Medlemmer, jeg nys citerede. Men alligevel, den Gang de ærede socialdemokratiske Medlemmer af disse Grunde, som jeg har citeret en Del af, stemte imod Alderdomsunderstøttelsesloven, var det efter min Opfattelse et korrekt Standpunkt, og naar jeg har slaaet til Lyd for det Lovforslag, hvortil vi nu i Dag behandle Ændringsforslag, et Lovforslag, som med Naturnødvendighed maa føre til, at vi komme til at beskæftige os med en Revision af den efter min Mening, der deles af det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds, uheldige Form for Alderdomsunderstøttelsen, har jeg, som sagt, i min Enfoldighed ment, at jeg var i Samklang med de Herrer.

Men saa viser det sig til min store Forbavselse, at man møder frem med Anskuelse, der staa aldeles i Modsætning til de tidligere Anskuelse paa dette Omraade. Dette er for mig meget besynderligt, og jeg tror ogsaa, at denne Besynderlighed maaske har givet sig et eget Udtryk ved Behandlingen af denne Sag i Henseende til den Form, som denne Forhandling har faaet. Det var jo naturligt, at et af de to ærede Medlemmer, som vare Medlemmer af det Udvalg, der var nedsat i Fjor angaaende Beslutningen af Folketinget, havde været Ordfører ved denne Lejlighed. Det er imidlertid ikke sket. I det Sted viser det sig, at et andet Medlem af Socialdemokratiet blev Ordfører, og i Dag har nu et tredje Medlem, som det ser ud til, overtaget Ordførerskabet. Det er selvfølgelig en Ting, som ikke rager mig eller Flertallet i dette Ting, jeg nævner det kun for at konstatere den Kendsgerning, at der

vistnok inden for Socialdemokratiet ikke er den Samstemning angaaende Fremgangsmaaden, angaaende Taktikken i Partiets Agitation, som det gerne skulde have Udseende af ved Forhandlingen her i Salen.

I øvrigt skal jeg slutte med at sige, at den Forhandling, som er ført her i Dag fra de Herrers Side og navnlig fra det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds' (Borgbjerg) har været meget vidt-svævende og har kun ganske lidet beskæftiget sig med det Ændringsforslag, som foreligger til Behandling. Jeg skal ikke følge det ærede Medlem, endskønt jeg kunde have Lyst til at sige adskillige Ting til mange af de uberettigede Paastande, han fremkom med.

Borgbjerg: Jeg er nu i Stand til over for det ærede Medlem for Sæby (Vilhelm Lassen) at dokumentere, at jeg havde Ret og det ærede Medlem Uret i denne Sag. Jeg er nemlig kommen i Besiddelse af de Nummere af det ærede Medlems Blad, hvortil jeg sigtede. I sit Blad af 31. Januar aftrykte det ærede Medlem med stor Glæde under Overskriften: „Politiken hævder, at den høje Arbejds løn giver Arbejdsløshed“, en Artikel, der har staaet i Politiken under Mærket „Titus“ — i Parentes bemærket en af de yderst faa daarlige Artikler, der findes i Politiken. Jeg havde ønsket, at de overordentlig mange gode Artikler blev studeret af det ærede Medlem. Men her kom uheldigvis — det kan jo gaa saadan, at den gode Homer kan sove, og selv et Geni kan begaa en Dumhed — denne dumme Artikel, og straks røg den op i det ærede Medlems Aalborgblad, og den ærede Redaktør siger saa følgende Ord: „Det er rent ud af Posen, denne Artikel siger uden Omsvøb: dette med den store Arbejds løshed skyldes den stigende Løn, det ene følger efter det andet som Farvel og Goddag.“ Den ærede Redaktør, som skrev dette, er aabenbart ganske godt tilfreds med dette Ræsonnement. . . (Vilhelm Lassen: Det er citeret efter Dr. Brandes's Artikel!) . . . ja vel, men han føjer til, at Vilhelm Lassen sagde noget, der ikke tilnærmelsesvis gik saa vidt, han sagde blot, at det kunde tænkes, at forhøjede Lønfordringer kunde forhøje Arbejds løsheden, og han nævnte et bestemt Eksempel, hvor aldeles utvivlsomme Erfaringer viste, at det var saa. Altsaa, det ærede Medlem for Sæby har her sagt Ting som: Jeg har Eksempel paa, at høj Løn medfører Arbejds løshed. Politiken